

LIFE in LEUVEN

Gerrit Six is redacteur bij Knack Magazine, waar hij sinds 1978 onder andere de wekelijkse rubriek feiten en mensen verzorgt, naast verstrooide aandacht voor de kulturele en sociale actualiteit. Hij is tevens Westvlaming en sedert 8 jaar „genaturaliseerd” Brabander, in het Leuvense (ha, zie je wel!).

Leuven is een bezette stad, andermaal. Niet alleen nu die te hoop loopt voor zijn Marktrock, de definitieve gooi naar een eigen festival, maar al jaren, zoniet eeuwen. Bezet, omdat het evenveel studenten herbergt als inwoners: twee keer twintigduizend. Leuven heeft daar leren mee leven, met die inwijkelingen die ieder jaar argelost worden. De middenstand zou niet weten waar hij het heeft als ze de universiteit hier dicht zouden doen. Alleen heeft de doorsnee-Leuvenaar toch altijd het gevoel gehad, onderhuids, dat die petermanstad hem een beetje afgepakt wordt. Ze wonen in zijn huis, lopen 's nachts laat nog onder zijn slaapkamer aan en ze hebben een stad in de stad gesticht: een eigen circuit van café's (inderdaad de zetbazen zijn ook student geweest), cinema's (steeds minder maar ze tonen iets meer peil dan die in de belendende provinciestadjes), restaurants en winkeltjes. Kortom Leuven is een studentenstad maar mogelijk nog opvallender dan dat in Antwerpen, Gent, Brussel, Kortrijk of Hasselt het geval is. Wie op straat loopt en er nog een

beetje jong uitziet kan voor student doorgaan. Laatst zat ik op de bus met nog wat te korrigeren kopij en de vrouw naast mij stelde aan deze naderende dertiger de vraag of die soms aan het blokken was. Ik had moeite om haar ervan te overtuigen dat ik al jaren werk had. Het is een perfecte stad om in onder te duiken. Reken maar dat het gebeurt: twintig procent van de logerende studenten blijven gedurende de week-ends en de vakantie in Leuven. En een iets kleiner percentage blijft na zijn studies in Leuven hangen of woont in de omgeving: het ideaal van een huis met tuin, huurprijs plusminus 10.000 frank, of vroeg of laat iets kopen. Het zijn vrijgezellen of koppels die in Leuven stilaan voor een nieuwe generatie stadsinwoners aan het zorgen zijn. Jaren terug verdween het gros van de studenten na hun eindexamen, tenzij ze met de dochter van de professor of een kotmadam trouwden. Nu komt hij uit Poperinge en zij uit Zottegem en ze blijven. Vaak kom je ze in de zelfde café's tegen: het Moorineken De Appel Den Allee of Den Delper (ik vergeet er, waarvoor excuus). Ze zijn werkloos of hun vrouw werkt of ze zijn heel dicht bij een burgerlijk bestaan gekomen. Of nog beter, ze zijn televisiereporter of omroepster geworden. Terloops, Leuven is een beetje het Blaricum van België: het moet die reputatie van televisiedorp alleen met de Brusselse randgemeente Meise delen. Zou dat inderdaad komen door het feit dat het omroepgebouw slechts nog door een snel stuk autostrade van Leuven gescheiden staat? Er moet toch iets meer zijn om steeds meer BRT-gezichten (er zitten er een paar achter de schermen van Marktrock) aan te trekken. Voor de bedrijvigsten onder hen is Leuven

natuurlijk een enorme markt: het gonst hier van de vrije radio en er is een saturday night fever publiek. Die tussengeneratie is een nieuw feit en ook omdat ze ontzettend veel te maken heeft met het op til zijnde festival is ze zo bijzonder interessant.

Kijk, tot voor een paar jaar kon je van het Leuvense Leven een zwart-wit-tekeningetje maken: er was het wit van de studenten en het zwart van de autochtonen. De studenten hadden hun eigen uitgaansleven, cultuur en feesten gaande van het vriendelijke robberij met de gendarmes op zwarte maandag over de td's tot de meer politieke en sociale activiteiten. En wat deden de Leuvenaars, de mannen dan toch? Die groepeerden zich sinds jaar en dag in „De mannen van de jaartalen”, hechte bonden die het midden hielden tussen een service-club en een karnavalsvereniging. Een paar keer per jaar is Leuven terug van de Leuvenaars: met carnaval in het voorjaar, op kermismaandag. Wanneer de stad één grote markt wordt en tijdens de septemberfoor. Dat die laatste gelegenheid dwars door de tweede zit van menig student loopt, is iets waar ze in Leuven nooit aan gedacht hebben. Je kan ze het zelfs niet kwalijk nemen maar het schetst de afstand tussen het wit en het zwart: ieder had zijn eigen ontspanningscircuit in deze stad: de Leuvense huisvaders bleven uit de studentenkroegen en de studenten waagden zich niet in de deftige café's (op een paar uitzonderingen na). Het beeld lijkt erg theoretisch maar het is jaren zo geweest en het is nog altijd zo. Laat ons maar zeggen: een gezonde wederzijdse achterdocht. Anderzijds moet in het voordeel van de stad en zijn bewoners gezegd worden dat Leuven wellicht de tolerantste stad van het land is. Leuven was een van de eerste om kennis te maken met het fenomeen gemeenschapshuizen en het gemengde betrekken der koten. Dat werd en wordt nog altijd met de mantel der liefde bedekt: het zijn studenten, meneaer en met dat die uitspraak wordt alles ver door de vingers gezien: dat ze nooit de stoep vegen, dat de ramen jaren ongezeemd blijven en dat er bij tijd en wijle luidruchtige feesten georganiseerd worden.

Dat er nu een tussengeneratie aan het groeien is van hangenblijvers en inwijkelingen is niet alleen een feit, het heeft ook zijn gevolgen voor het dagelijkse leven. De kotbazen zijn ook student geweest, de café-uitbaters zijn jonge kerels die desnoods hun studies economie afgebroken hebben omdat

ze merkten dat je beter maar meteen een zaak kon oprichten en de zelfde aankomende of gearriveerde dertigers zetten een totaal nieuw ontspanningsleven op. Ze zijn de drijvende krachten achter de opgerichte vrije radio's, (zij die het management doen dan toch, zijn geen studenten meer), of ze lanceerden zich in een nieuwe dancing, café of restaurant. Hun leeftijd ligt minstens in de buurt van het Dynamisch Dertig.

Het heeft mij achteraf niet verwonderd dat het in de coulissen van Marktrock 84 vol loopt van deze dynami-

sche jongens: van de man die de affiche ontworpen heeft tot het commerciële brein en de samenstellers van de affiche zelf. Hoe lukratief, handig of menslievend hun organisatie is, mag iemand anders uitmaken. Wat mij het meest fascineert is da tziel elkaar in een evenement als dit perfect weten te vinden. Een beetje ons-kent-ons: de man van de radio, de man uit de copywriting, de vlotte zakenman. Het is een konglomeraat van talent en vindigheid dat hier niet onverdienstelijk en bijna moeiteloos een festival uit de grond stamp. Een ding is mij opgevallen met name dat de definitieve affiche zo lang op zich heeft laten wachten, maar dat is waarschijnlijk een ander verhaal. Wat ze vandaag of morgen doen is meer dan zomaar een wat volk op de been brengen. Ze geven ruggegraat aan iets wat wel eens een nieuwe traditie zou kunnen worden: Leuven dat van bier- en plezierstad zou kunnen uitgroeien tot een naam in de reeks van Brussel, Gent, Lokeren, Peer enzomeer. Een Mallemunt kan je hier nooit maken. Daarvoor is Leuven een te brave, gezellige stad. Leuvense feesten dat zit er al iets meer in, maar Gent ligt in die discipline lichtjaren voor. Iets nieuws dus waarbij de tegenstelling student-autochtoon opgegeven wordt. Niet dat Marktrock dit in zijn eentje zal klaren. Nee, maar het initiatief en de aanwezigheid van de Dynamische Dertigers in hun swingende jasjes (zo te herkennen, tenzij ze vandaag in BASF-T-shirt gehuld zijn) belooft voor wat Leuven in 2005 zal zijn, een nog heterogener stad met opa's en oma's die dan misschien op de Marktrock van dat jaar een speciale nostalgie-dag krijgen.

GERRIT SIX

Editoriaal Gerrit Six, redacteur Knack magazine in Festivalkrant Marktrock '84